

Gion Nándor–Vicsek Károly

Keressünk egy jobb hajót!

Nyári délután. Ütött-kopott homokszállító teherhajó úszik a folyón, kikötni készül. A parton Pollák hanyatt fekvé alszik a napon, nem messze tőle Sz. Sz. Dollár papírok felett görnyed, képregényt rajzol, vadnyugati történetet. A Fiú a part közelében úszkál, a hajót figyeli. Aztán lassan a parthoz úszik, lassan odamegy Sz. Sz. Dollárhoz, egy ideig nézi a rajzokat, majd csöndesen közli:

Fiú:

Hajó érkezett.

Sz. Sz. Dollár nem emeli fel a fejét, a rajzokat vizsgál-gatja.

Sz. Sz. Dollár:

Szerinted ezek is egyforma pofák?

Fiú:

Hát... eléggé hasonlítanak egymásra. Csupa egyforma cowboy.

Sz. Sz. Dollár:

Ezek nem cowboyok, hanem banditák.

Fiú:

Túlságosan szépek ahhoz. Egyforma, szép pofájú banditák. Rondább pofákat kellene rajzolni.

Sz. Sz. Dollár:

A fene egye meg! A szerkesztőségben megint vissza fogják dobni a rajzaimat.

A Fiú leguggol Sz. Sz. Dollár mellé és tudálékosan magyarázni kezd.

Fiú:

Az a te bajod, hogy sohasem nézel szét magad körül. Rajzolgatod az egyforma cowboyokat és banditákat, és közben nem nézel szét magad körül. Az életből kell merítened a különféle arcokat.

Gion Nándor: *Engem nem úgy hívnak* című regényéből 1986-ban készült forgatókönyv. Az írás közlé-sével a 75 éve született Gion Nándorra emlékezünk. (A Szerk.)

Sz. Sz. Dollár:

Hogyhogy az életből?

Fiú:

Menj ki az utcára, figyeld meg az embereket és rajzold le őket. Vagy gyere el hozzám a műhelybe. Annyi ocsmány pofát látsz egy rakáson, hogy kitelik belőlük egy egész rablóbanda. Eppen csak kalapot kell rajzolnod a fejükre.

Sz. Sz. Dollár:

Tényleg?

Fiú:

Tényleg. Egyébként mindjárt kiköt a hajó.

Sz. Sz. Dollár végre felemeli a fejét, hosszasan nézi a kikötni készülő hajót.

Sz. Sz. Dollár:

Elég ócska hajónak látszik.

Fiú:

De isteni fejeseket lehet ugrálni róla. Alig várom, hogy felmászhaszak a fedélzetére.

Sz. Sz. Dollár:

Nem biztos, hogy felengednek bennünket. A múlt héten sem engedtek fel bennünket arra a másik hajóra.

Fiú:

Erre felengednek bennünket. Érzem.

Sz. Sz. Dollár:

Fogadjunk!

Fiú:

Fogadjunk!

Sz. Sz. Dollár:

Három sörbe.

Fiú:

Három sörbe.

Sz. Sz. Dollár:

Te fogod megdolgozni a hajósokat.

Fiú:

Bízd csak rám!

A hajó partot ér, kiköt. Néhány hajós sürgölődik a fedélzeten és a parton.

Sz. Sz. Dollár:

Ébreszd fel Pollákot!

A Fiú az alvó Pollákhoz megy, vizes lábát a mellére teszi.

Fiú:

Ne mozdulj, ha kedves az életed!

Pollák felébred, riadtan néz a Fiúra.

Pollák:

Mit hülyéskedsz megint? Vidd innen a ronda lábadat!

Fiú:

Dolcsi holnap berajzol a regényébe. Bandita leszel.

Pollák félrelöki a Fiú lábát, felül.

Pollák:

Menj a francba!

Fiú:

Hajó a láthatáron.

Pollák körülnéz, szemügre veszi a hajót.

Pollák:

Nem érdekel. Mondtam, hogy több hajót nem vállalok.

Sz. Sz. Dollár:

Vállalta a kisfiú. Fogadott velem három sörben.

Pollák:

Az egészen más. Remélem, van pénzed.

Fiú:

Ne izgulj! Megnyerem a fogadást.

A hajón és a hajó körül lassan megszűnik a mozgás,
a fiúk távolról figyelik.

Pollák:

Úgy látszik, homokot hoztak.

Fiú:

Ha egy kis szerencsénk van, öt-hat napig is eltart, amíg kihordják.

Sz. Sz. Dollár:

Még nem vagyunk fent. Majd ha már felengedtek bennünket, akkor szavalj.

Fiú:

Egész biztos felengednek bennünket.

Sz. Sz. Dollár:

Fenemód biztos vagy a dolgodban, kisfiú.

Pollák:

Nem jó, ha annyira biztos vagy a dolgodban, kisfiú.

Fiú:

Abbahagyhatnátok ezt a kisfiúzást.

A hajóról egy fehér inges, nagydarab, durva arcú hajós-
legény jön le, a városba indul, a fiúk mellett megy el.

A fiúk alaposan megnézik, különösen Sz. Sz. Dollár.

Sz. Sz. Dollár:

Remélem, nem ez a kormányos.

Pollák:

Micsoda ronda pofa. A keze meg akkora, mint egy hajólapát.

A Fiú Sz. Sz. Dollárhoz fordul.

Fiú:

Rajzold le a pasast. A képregényedben ő lehetne a „Véres kéz” bandájának a vezére.

Sz. Sz. Dollár papírt, tollat fog a kézbe, felvázolja a hajóslegény arcát.

Sz. Sz. Dollár:

Nem rossz ötlet. Csakhogy túlságosan buta pofája van. Ilyen pofával ma már nem lehet valaki bandavezér.

Fiú:

De mindenképpen érdemes lerajzolni.

Sz. Sz. Dollár:

Legfeljebb majd ő lesz a Fojtogató Bill.

Pollák:

Menjünk már a hajóhoz.

Felkelnek, elindulnak a hajó felé, a Fiút előreengedik. Amikor a hajó közelébe érnek, a fedélzeten megjelenik egy fiatal leány, rövidnadrágban, feszes, sárga blúzban. A fiúk megtorpannak.

Sz. Sz. Dollár:

Húha! Egészen jól néz ki. Most már bánom, hogy nem én vállaltam ezt a hajót.

Pollák:

Mi az, fiú? Megijedtél?

Fiú:

Nem. Csak egy kicsit furcsa...

Sz. Sz. Dollár:

Előre! Nagyon helyes lány, ne féj tőle. Menet közben akár fel is szedheted magadnak.

A Fiú a hajóhoz megy, megáll, szemben a lánnyal.

Fiú:

Szevasz. Szép kis hajó.

A lány körülnéz a hajón.

Rea:

Csúnya.

Pollák a háttérben elröhögi magát. A Fiú dühösen hátrafordul, aztán ismét a lányhoz beszél.

Fiú:

Mit csinálsz a hajón?

Pollák megint nevet.

Pollák:

Ő a hajóskapitány.

Rea is elneveti magát.

Rea:

Igen. Én vagyok a hajóskapitány. De neked miért ilyen vörös az arcod?

Pollák:

Berezelt a kisfiú.

Rea:

Ki az, aki folyton röhög?

Fiú:

Egy közönséges barom.

Rea:

És ki az a másik?

Fiú:

Sz. Sz. Dollár.

Rea:

Mi az, hogy Sz. Sz. Dollár?

Fiú:

Száz Szerelmes Dollár. Majd egyszer elmagyarázom.

Hogy hívnak?

A lány egy ideig gyanakodva méregeti a fiút, aztán megmondja a nevét.

Rea:

Andreának.

Fiú:

Szép név. Nagyon szép név.

Rea:

Nekem nem tetszik. Az apám Reának hív.

Fiú:

Az jobban tetszik?

Rea:

Igen.

Fiú:

Akkor én is Reának foglak hívni. Szeretnék felmenni a hajóra. Ki itt a kormányos?

Rea:

Az apám.

Fiú:

Ő az a nagydarab ember, aki bement a városba?

Rea:

Nem. Az apám itt van a hajón.

Fiú:

Nagyszerű. Akkor szólj az apádnak, hogy engedjen fel bennünket a hajóra.

Rea:

Mit akartok a hajón?

Fiú:

Semmit. Nem csinálnánk az égvilágon semmi rosszat, csak feleseket ugrálnánk a hajóról. Szeretjük, ha tiszták

vagyunk. Az ember csak úgy lehet igazán tiszta, ha fejest ugrik a vízbe.

Rea:

Én is szoktam fejeseket ugrálni a hajóról.

Fiú:

Együtt fürödhetnénk mind a négyen.

Rea:

Hát, megkérdezhetem.

A lány elmegy, eltűnik a hajóban. Sz. Sz. Dollár és Pollák odamennek a fiúhoz. A Fiú ráförmed Pollákra.

Fiú:

Te egy közönséges barom vagy! Mit röhögsz rajtam minduntalan? Majdnem elrontottad.

Pollák:

Be voltál rezelve. Vörösödtél, mint a róka.

Sz. Sz. Dollár:

Ne hallgass rá! Egészen jól csináltad a dolgot. Szedd fel magadnak a lányt.

Fiú:

Hány éves lehet?

Sz. Sz. Dollár:

Tizenhat-tizenhét.

Rea ismét felbukkan, a hajó széléhez megy.

Rea:

Azt mondja az apám, hogy csak akkor jöhettek fel, ha nem csődítetek ide másokat is. Nem szeretné, hogy fürdőzők lepjék el a hajót.

Fiú:

Ide nem jár senki más fürödni. De még ha jönnének is, mi nem engednénk fel senki mást a hajóra.

Rea:

Akkor gyertek.

A fiúk vidáman felszaladnak a hajóra, elfutnak a másik oldalára, és fejest ugranak a vízbe. Integetnek Reának.

Fiú:

Ugorj te is!

Rea:

Ma nem.

Rea egy kötelet dob a vízbe, a fiúk azon másznak vissza a hajóra, ismét beugranak a vízbe. Sz. Sz. Dollár vállon veregeti Fiút.

Sz. Sz. Dollár:

Szívesen kifizetem a három üveg sört.

Rea leül a hajón, nézi a fürdőzőket. Sz. Sz. Dollár és Pollák úszkálnak, a Fiú miután még néhány fejest ugrik, leül Rea mellé.

Fiú:

Nagyon rendes lány vagy. Ha lesz pénzem, veszek neked még egy ilyen sárga blúzt.

Rea:

Az jó volna. Ez már elég régi.

Megjelenik a lány apja, végigsétál a hajón.

Fiú:

Ő az apád?

Rea:

Igen.

Fiú:

Ő is rendes ember. Neki meg egy pipát veszek, ha lesz pénzem. Biztosan pipázik.

Rea:

Nem pipázik.

Fiú:

Akkor biztosan iszik.

Rea:

Nem iszik.

Fiú:

A hajósok általában isznak meg pipáznak.

Rea:

A mi hajónkon senki sem pipázik.

Fiú:

Hol van az anyád?

A lány egyszerre rosszkedvű lesz, sokáig néz a vízre.

Rea:

Elment egy másik hajóval. Már régen. Az apám meg néha napokig nem szól hozzám egy szót sem.

A Fiú zavartan feláll, téblábol a hajón, aztán a vízbe ugrik, úszkál Sz. Sz. Dollárékkal.

A parton feltűnik egy kéményseprő, lassan kerékpározik a folyó mellett. A fiúk erre mindhárman felmásznak a hajóra, a kéményseprőt nézik. Rea is a kéményseprőt nézi.

Sz. Sz. Dollár:

Hét óra körül járhat az idő. Mindig ilyenkor megy hazafelé.

Pollák:

Mi is indulhatunk lassan. Még vacsoráznunk kell.

Sz. Sz. Dollár:

És ma éjjel költözünk is.

Rea továbbra is a kéményseprőt figyeli.

Rea:

Milyen piszkos. Tetőtől talpig piszkos.

Fiú:

Kormos. És szerencsét hoz.

Rea:

Mit gondolsz, hogyan mosakszik?

Fiú:

Nem tudom. Bizonyára úgy mosakszik, mint a többi ember.

Rea:

Láttad már mosakodni?

Fiú:

Nem láttam.

Rea:

Mit gondolsz, hol kezdi a mosakodást? A kezét mossa meg először, vagy a lábát, vagy az arcát?

Fiú:

Nem tudom.

Rea:

Szeretném egyszer megfigyelni, amikor este hazamegy, és mosakodni kezd.

Sz. Sz. Dollár figyelmeztetően köszörüli a torkát, a Fiú megérti a jelzést.

Fiú:

Tudom, hogy hol lakik. Ha akarod, elvezetlek oda valamelyik este, és meglessük, amikor mosakszik.

Rea:

Holnap este az apám a városba megy.

Fiú:

Akkor holnap este meglessük a kéményseprőt. Hány éves vagy?

Rea:

Tizenhárom.

Fiú:

Ne hülyéskedj!

Rea:

Nem hülyéskedek. Kérdezd meg az apámat, ha nem hiszed.

Pollák majd megpukkad a visszafojtott nevetéstől.

Sz. Sz. Dollár és a Fiú zavartan néznek egymásra és a lányra.

Sz. Sz. Dollár:

No, menjünk! Holnap délután találkozunk.

A fiúk lemennek a hajóról, mennek a parton, Rea néz utánuk, visszahallatszik Pollák nevetése.

Pollák még mindig nevet. A három fiú vásárol az önkiszolgálóban.

Pollák:

Tizenhárom éves! Pofára estél, kisfiú!

Sz. Sz. Dollár:

A fene egye meg. Legalább tizenhat évesnek néztem.

Fiú:

Én is. Az a szűk blúz megtéveszti az embert.

Pollák:

Tizenhárom éves! És holnap este mennek meglesni a kéményseprőt.

Sz. Sz. Dollár:

A kéményseprőhöz tényleg el kell vezetned, mert még megharagszik ránk, és nem enged föl többet a hajóra.

Fiú:

Jól van, majd elvezetem.

Sz. Sz. Dollár a söröket szétosztja, a pálinkásüveget a földre teszi.

Sz. Sz. Dollár:

Azért mégis megnyerted a fogadást, fiú.

A Fiú iszik a sörből, aztán felemeli, nézegeti a pálinkásüveget.

Fiú:

Remélem, az éjjeliőrnek ízleni fog.

Pollák:

Persze, hogy ízleni fog neki.

A három fiú félig vagy majdnem kész emeletes épületek között gyalogol, Sz. Sz. Dollár viszi a pálinkát. Az egyik épület előtt az Éjjeliőr várja őket, a háta mögé mutat.

Éjjeliőr:

Ide napokon keresztül beköltöznek a lakók. Pucolnotok kell!

Sz. Sz. Dollár:

Tudjuk.

Sz. Sz. Dollár átadja a pálinkát az éjjeliőrnek, az kinyitja az üveget, beleszagol, és mindjárt jobb kedvre derül.

Éjjeliőr:

Itt holnap már bekapcsolják a villanyt meg a vizet. De találtam nektek egy másik házat. Remek ház, tele luxuslakásokkal, és itt van a közelben.

Sz. Sz. Dollár:

Mindjárt összepakolunk.

A fiúk besietnek az üres épületbe, bemennek az egyik lakásba, ahol eddig meghúzták magukat. Meggyújtanak két petróleumlámpát.

Nem sok holmijuk van. Polláknak egy tábori ágya és egy tranzistoros rádiója, Sz. Sz. Dollárnak és a Fiúnak egy-egy gumimatraca, mindhármuknak egy-egy takarója, ezenkívül egy vizeskancsó, egy vödör, néhány pohár és rengeteg papír, amire Sz. Sz. Dollár a képregényeit rajzolja. Néhány ruhadarab. Az egyik fal tele van ragasztva rajzokkal.

Gyorsan összepakolják a kevéske holmit, Pollák végignéz a rajzokon.

Pollák:

Csupa egyforma cowboy.

Sz. Sz. Dollár letépi a falról a rajzokat, összegyűri őket és a sarokba dobja.

Sz. Sz. Dollár:

Holnaptól kezdve az életből merítem a pofákat, és a cowboyok nem fognak hasonlítani egymásra.

Felpakolva kimennek az épületből, az Éjjeliőr várja őket, zseblámpával világít nekik, egy másik épületbe vezeti a fiúkat. Itt szép nagy lakások vannak, még nem teljesen készek, az áram és a víz nincs bekapcsolva. Bemennek a négyszobás lakásba, a fiúk lerakodnak, meggyújtják a két petróleumlámpát, nézelődnek. Az Éjjeliőr megmutatja a helyiségeket.

Éjjeliőr:

No, mit mondtam? Igazi luxuslakás. Két fürdőszobája van és mindenfelé színes csempe.

Pollák:

De víz nincs.

Éjjeliőr:

Heti két üveg pálinkáért? Egyébként közel van a kút.

Sz. Sz. Dollár:

Meddig maradhatunk itt?

Éjjeliőr:

A nyarat kihúzhatjátok. Ezt még nyalogatni fogják egy ideig. Fejeseznek készülnek a lakások.

Az Éjjeliőr elmegy. A fiúk szétrakodnak, mindenki választ magának egy szobát, Pollák felállítja a tábori ágyat, Sz. Sz. Dollár és a Fiú felfújja a gumimatracokat. Összegyűlnek az egyik szobában, lerakják a lámpákat, leülnek a padlóra, Pollák bekapcsolja a rádiót, zenét hallgatnak. Sz. Sz. Dollár elővesz öt húszdollárost, gondosan szétteríti őket, mint a kártyalapokat.

Sz. Sz. Dollár:

Nézzétek, milyen szépek. Hamarosan rengeteg lesz belőlük. Csak beinduljanak a képregényeim!

Pollák:

Ha beindulnak. Egyelőre még csak a vénkisasszonyok tejelnek, akiknek azt hazudod, hogy nőszülési szándékaid vannak. És öregíted magad, nem mint az a lány a hajón.

Sz. Sz. Dollár:

Sose izgulj, lesz még Dolcsinak sok dohánya. Dollár és egyebek. Akkor veszek magamnak egy ilyesféle lakást, tapétás falakkal, csempézett fürdőszobákkal, stílbutorokkal és két pazar magnóval. Nem ilyen recsegő tranzisztort fogok hallgatni.

Pollák:

Heti két üveg pálinkáért?

Sz. Sz. Dollár:

Egész éjjel szólni fog a zene, én meg kizárólag drága külföldi italokat iszom, és kizárólag külföldi cigarettákat szívok. Mahagóni asztalon rajzolom a jobbnál jobb képregényeket. Titeket persze le sem köplek majd. Azt is letagadom, hogy valaha ismertelek benneteket.

Pollák:

Nana! Előbb összekaparok én magamnak egy helyes kis villát a város szélén. Gépkocsijavító műhelyt nyitok, és akkor majd megnézzük, hogy kihez ömlik a sok dohány. Fogadok, hogy ti még akkor is ilyen ócska trógererek lesztek, mint most. Veszek egy vadászpuskát, és ha megjelentek a házam közelében, az ablakból fogok lövöldözni rátok.

Fiú:

Nem unjátok még ezt a hülye dumát? Minden este ugyanazt mondjátok.

Pollák:

Senki sem kényszerít, hogy végighallgass.

A Fiú feláll, elindul a szobája felé.

Fiú:

Nem hát. De azért, ha nekem négyszobás lakásom vagy villám lenne, néha meghívnám a barátaimat egy pofa külföldi piára vagy egy jó ebédre.

Pollák:

Csakhogy neked sohasem lesz sem négyszobás lakásod, sem villád a város szélén.

Fiú:

Ez igaz.

A Fiú bemegy a szobájába, Sz. Sz. Dollár a térdére fektet egy rajzlapot, nézi Pollákot, aztán a dollárokat és rajzolni kezd.

Kora reggel a Fiú vizet hoz be a lakásba, önt az egyik fürdőszoba kagylójába, mosakszik. Pollák a másik fürdőszobában készülődik. A nappali szoba falán két rajz van kiragasztva. Egy százdolláros és egy ezerdolláros. A százdollároson Pollák arcképe, az ezerdollároson Sz. Sz. Dollár arcképe. A Fiú rosszkedvűen nézegeti őket. Aztán Pollákkal együtt munkába indulnak.

Felkapaszkodnak egy zsúfolt buszra. Amint bezáródnak az ajtók, Pollák szemrehányóan fordul a Fiúhoz.

Pollák:

Az este kicsit ideges voltál. Meg pimasz is.

Fiú:

Elegem van már a nagy dohányos dumátokból.

Pollák:

A műhelyben majd lecsillapítunk. Nem lesz időd idegeskedni.

Fiú:

Máris lecsillapodtam. Ha eszembe jutnak azok a trógerok a műhelyben, egyből lecsillapodom.

Pollák:

Mi bajod van velük?

Fiú:

Semmi. Csak éppen utálok, ha Sabol száz évig keresgéli az aprópénzt az újságra, meg azt is utálok, ha Pintér elszalaszt pálinkáért, vagy ha Barth a szendvicseket zabálja és az arcomba köpködi a morzsákat. Meg aztán minden piszkos abban a műhelyben.

Pollák magyarázni kezd, a Fiú pedig lassan elhúzódik tőle.

Pollák:

Boldog lehetsz, hogy bekerültél egy ilyen piszkos műhelybe, és ilyen emberek közé. Valamennyien értik a dolgukat. Én is tőlük tanultam meg a szakmát, és mondhatom, hogy jól megtanultam. Pedig engem is ugráltattak annak idején éppen eleget, de...

Pollák észreveszi, hogy a Fiú elment mellőle, dühösen elhallgat. Amikor leszállnak az autóbuszról, dühösen ráförmed.

Pollák:

Máskor, ha elmész mellőlem, méltóztass kinyitni a pofádat. Én magyarázok, te pedig elsöksz onnan. Az emberek azt gondolták, hogy hülye vagyok.

Fiú:

Jól gondolták. Ahogy közeledünk a rohadt műhely felé,
egyre hülyébb leszel.

Pollák:

Viselkedj tisztességesen! Nem azért hoztalak be a
műhelybe, hogy piszkoskodj velem.

A műhelyhez érnek. Gépkocsiszerelő és gépkocsimosó
műhely, bent négyen álldogálnak, Sabol, a főnök,
Barth, Pintér és Kovács.

Sabol:

Már azt hittem elhaláloztál, fiú. Nagyon vártunk már.
No, ugorj ide gyorsan!

Valamennyien pénzt szednek elő, a Fiúnak adják. Sabol
komoran kotorászik a zsebeiben, szedi össze az apró-
pénzt. A Fiú türelmetlenül forgatja a fejét.

Pintér:

Nekem a szokásosat.

Barth:

Számold meg a visszajáró pénzt!

Kovács:

Friss kiflit kérjél!

Sabol végre összekotorja az aprópénzeket, a Fiú mar-
kába nyomja.

Sabol:

Ne báméskodj az utcán, hanem igyekezz vissza! Sok
dolgunk lesz ma is.

Fiú kimegy a műhelyből, a többiek kezdenek beöltöz-
ni munkaruhájukba. Később a Fiú az újságáros bódé
előtt áll kiflikkel, szendvicsekkel és fél liter pálinkával
megpakolva. Az öreg újságáros türelmesen várja, amíg
kiszámolja az aprópénzt az újságért.

Mindent bevisz a műhelybe, Sabolék leülnek, meghú-
zák a pálinkásüveget, enni kezdenek, Pollák és a Fiú
egy-egy kiflit eszik.

Sabol:

Már három kocsi vár mosásra. Mozogj, Fiú!

A Fiú gyorsan befejezi az evést, beöltözik piszkos,
olajos munkaruhájába, elsiet a várakozó kocsikhoz, és
mosni kezdi az első autót.

Később megjelenik a kocsi tulajdonosa is, figyeli a Fiút,
aki lassan befejezi a mosást. Odajön Pollák, kinyitja az
egyik ajtót, végighúzza az ujját a műszerfalon.

Pollák:

Poros. Törölgesd át még egyszer! De rendesen! Az emberek tiszta kocsiban szeretnek ülni.

A Fiú a tulajdonosra néz, aztán törölgetni kezdi a kocsi belsejét, közben halkán Pollák felé sziszegi.

Fiú:

Barom.

Kocsitulajdonos:

Jó lesz. Köszönöm.

Fizet, elhajtja az autót, a Fiú elkezd mosni a következőt. A műhelyben beindul a munka, a többiek javítják a kocsikat.

Felbukkan Sz. Sz. Dollár rajzlapokkal, ceruzával. Odasétál a Fiúhoz.

Sz. Sz. Dollár:

Húzod az igát?

Fiú:

Te nem dolgozol ma?

Sz. Sz. Dollár:

Elengedett a címfestő. Nincs sok munkája, azt mondta, egy hétig nyugodtan lóghatok. Addig majd gyűjtöm az életből a pofákat a képregényhez.

Fiú:

Jó neked.

Sz. Sz. Dollár szétnéz a műhelyben, az embereket figyeli.

Sz. Sz. Dollár:

Ez lenne az a rablóbanda, akikről beszéltél?

Fiú:

Persze. Rajzold le őket!

Sz. Sz. Dollár:

Kissé elnyűtteknek látszanak.

Fiú:

Sokat éjszakáznak.

Sz. Sz. Dollár:

Hát igen. A kicsapongó életmód.

Fiú:

Vadnyugaton ez már így van.

Bejön a Fiú apja a műhelybe, falusi ember, megáll, forgolódik. Sz. Sz. Dollár észreveszi.

Sz. Sz. Dollár:

Itt van az apád.

Fiú:

Hogy kerül ide?

Apa meglátja a Fiút, odamegy hozzá, mosolyogva megveregeti a vállát.

Apa:

Jól vagy?

Fiú:

Jól. Te hogy kerülsz ide?

Apa:

Segítek Bicskeinek piacozni. Én cipelem a ládákat. Még az éjjel feljöttünk.

Fiú:

Állandó munka?

Apa:

Nem. De hát nincs jobb. Valamennyi pénzt azért így is keresek. Csak nem tudom, mi lesz velünk a télen.

Sz. Sz. Dollár:

Én megyek rajzolni.

Sz. Sz. Dollár eltávolodik, leül, és elkezd rajzolni.

Apa:

Rendes dolog volt attól a Pollák gyerektől, hogy behozott ebbe a műhelybe.

Fiú:

Nagyon rendes dolog volt.

Apa:

Még mindig azokban a félig kész házakban laktok?

Fiú:

Még mindig. Nyáron megfelel. Őszre majd keresünk valami albérletet vagy veszünk egy vaskályhát.

Kintről autótüklés hallatszik.

Apa:

Ez Bicskei. Siet haza. Pénzed van?

Fiú:

Van, amennyi kell.

Apa:

Anyád üdvözl.

Fiú:

Én is üdvözlöm őt.

Apa megveregeti a Fiú vállát, kimegy a műhelyből.

Folyik tovább a munka, újabb kocsikat hoznak javításra vagy mosásra. Amikor nem kell autót mosnia, a Fiú segít a többieknek, főleg a szerszámokat adogatja nekik. Sz. Sz. Dollár közben rendületlenül rajzol. Nemcsak a műhelyben dolgozókat, hanem a kocsitulajdonosokat is lerajzolja.

Nem sokkal a munkaidő letelte előtt Sz. Sz. Dollár odamegy a Fiúhoz.

Sz. Sz. Dollár:

Eleget forgolódtam az életben. Mindjárt két óra lesz. Megvárlak a tejsarnoknál. Veszek valami ennivalót is.

Fiú:

Rendben.

Sz. Sz. Dollár:

Mehetünk egyenesen a hajóra.

Fiú:

Persze.

Sz. Sz. Dollár:

Irány a tiszta víz!

Fiú:

Nagy szükségem van rá.

Sz. Sz. Dollár kimegy a műhelyből, a szerelők kezdik összeszedni, rendezni a szerszámaikat. A Fiú odamegy Pollákhhoz.

Pollák:

Kifáradtál? Vagy még mindig ideges vagy?

Fiú:

Jössz a hajóra?

Pollák:

Nem. Különmunkát vállaltam délutánra.

Fiú:

Így jön össze a nagy dohány?

Pollák:

Így is.

Sz. Sz. Dollár és a Fiú a folyóparton vannak, felszaladnak a hajóra, Rea már fürdőruhában várja őket. Üdvözlik egymást, nevetnek, a fiúk is fürdőruhára vetkőznek, a Fiú nevetve felborzolja Rea haját. A két fiú fejest ugrik a vízbe, Rea is utánuk ugrik. (Víz alatti kamerával lehetne bemutatni, ahogyan élvezik a fürdést.)

Rea:

Szereted a vizet?

Fiú:

Végre kezdem tisztának érezni magam. Eléggé bekoszolódtam a nap folyamán.

Rea:

Hol van az a barom, aki mindig röhög?

Fiú:

Húzza az igát.

Sz. Sz. Dollár:
Sok pénzt szeretne keresni.

A Fiú szemügyre veszi a vízből a hajót. Reához fordul.

Fiú:
A ti hajótok a legrendesebb hajó a világon.

Rea:
Ronda hajó. Utálom.

Fiú:
Miért? Szerintem nagyon rendes hajó.

Rea:
Utálom.

Fiú:
De miért?

Rea:
Mert lusta és ügyetlen és hideg. Olyan ügyetlen és hideg, mint a ... mint a hal.

Fiú:
Nekem tetszik. Isteni fejeseket lehet ugrálni róla.

Rea:
Szeretnék elszökni róla.

Fiú:
Hát akkor szökjél.

Rea:
Egyszer el fogok szökni.

Fiú:
Hova?

Rea:
Nem tudom. Lehet, hogy a tengerre.

Fiú:
Hülyeség. A tengeren is hajók vannak. Ügyetlen és hideg hajók. Olyanok, mint a halak.

Rea:
Nem igaz. Azok másfajta hajók. Azokon zene szól és táncolni lehet rajtuk.

Fiú:
Honnan tudod?

Rea:
Tudom!

A hajón megjelenik a nagydarab hajóslegény, mereven nézi a fürdőzőket.

Fiú:
Így már nekem sem tetszik annyira a hajótok. Nem szeretem, ha ilyen nagydarab pasasok bámulnak rám.

Rea:

Ez is egy közönséges barom. Néha hetekig nem szól semmit, csak bámul az emberre.

Fiú:

Menjünk fel, hátha akkor elkotródik innen.

Felmásznak a hajóra, a hajóslegény elmegy. A Fiú és Rea lefekszenek napozni. Feljön a hajóra Sz. Sz. Dollár is.

Rea:

Megígérted, hogy ma elvezetsz a kéményseprőhöz.

Fiú:

Ha megígérted, akkor el is vezetlek, nyugodt lehetsz.

Sz. Sz. Dollár:

Kis kertés házban lakik. A kerten keresztül lopakodjatok a házához.

Rea:

Mit gondoltok, hogyan mosakszik?

Fiú:

A fene tudja. Nem is érdekel túlságosan. Fürödni akarok. Tiszta szeretnék lenni.

A Fiú fejest ugrik a hajóról, hosszan úszik a víz alatt. A parton megjelenik a kéményseprő, fáradtan kerékpározik a folyó mellett. A Fiú és Rea egy elhanyagolt, gazos kertben osonnak a fák között.

Rea:

Itt lakik?

Fiú:

Itt lakik. Nemsokára hazaér.

Rea:

Mit gondolsz, teljesen egyedül lakik?

Fiú:

Azt hiszem. Nagyon rohadt állapotban van a kert. Ha volna felesége, egész biztosan nem volna ilyen rohadt állapotban a kert.

Rea:

Meg voltam győződve, hogy a kéményseprőknek van feleségük.

Fiú:

Nem értem, hogy miért voltál éppen erről meggyőződve.

Rea:

Nem tudom. De meg voltam győződve, hogy van feleségük.

Fiú:

Hát ennek nincs. És most már fogd be a szád, mert megérkezett.

A Fiú és Rea a kertből látják, hogy nyílik a bejárati kiskapu. Lehasalnak a fűben, Rea belekapaszkodik a Fiú karjába.

A kéményseprő bejön az udvarba, a kerékpárt a falhoz támasztja, gyanakodva nézelődik a kert felé. Kormos, fekete, csak a szeme fehérje világít. Aztán bemegy a házba, bezárja maga után az ajtót. Alkonyodik már, az egyik ablak mögött felgyullad a villany.

A gyerekek még mindig a fűben lapítanak. Rea szorítja a Fiú karját.

A kivilágított ablak mögül neszezés, edénycsörömpölés hallatszik.

Fiú:

Félsz?

Rea:

Nem félek.

Fiú:

Akkor mi a fenének szorítod a karomat? Lenyúzd a bőrt róla.

Rea megsimogatja a Fiú karját.

Rea:

Ne haragudj. Nem akartam, hogy fájjon.

Fiú:

Nem haragszom. No, megnézzük?

Rea:

Nézzük meg!

Lassan lopakodnak a ház felé. Odamennek, és benéznek a kivilágított ablakon.

A kéményseprő a konyhában ül az asztal mellett, feketén, komoran, két kezét azonban már megmosta, keze feje szinte fehérén világít. Fehér tej van előtte egy csészében, néha kortyol belőle, fehér kenyeret szeletel és fehér szalonnát eszik. Az arca nézhetetlenül szomorú, sőt határozottan rémültnek látszik. A gyerekek kimeredt szemmel figyelik. A kéményseprő ijedt, üres tekintettel eszik.

Rea a Fiúba kapaszkodik ismét. Suttog.

Rea:

Félek.

A Fiú elhúzza Reát az ablaktól. Visszaosonnak a kertbe, aztán kimennek az utcára, és futni kezdenek. A folyó mellé, a hajóhoz érnek, lihegve leülnek.

Fiú:

Igazad volt. A kezét mosta meg először.

Rea:
Láttad az arcát?

Fiú:
Láttam.

Rea:
Nagyon félt valamitől.

Fiú:
Istentelenül félt. Talán azért, mert egyedül volt.

Rea:
Én is félek, még mindig.

A Fiú megsimogatja Rea fejét.

Fiú:
Ne hülyéskedj!

Rea:
Jó, hogy itt vagy. Még mindig nagyon félek.

Fiú:
Ne félj! Igaz, hogy rohadt látvány volt, de azért nem kell félned.

Rea:
Ne menj még el!

Fiú:
Nem megyek. Itt maradok, ameddig akarod.

Rea:
Akkor jó. Nem vagy éhes?

Fiú:
Éhes vagyok.

Rea:
Hozok vajas kenyeret. Jó?

Fiú:
Jó.

Rea felugrik, felszalad a hajóra. A Fiú köveket dobál a vízbe. A hajón ismét végigmegegy a nagydarab hajóslegény.

Rea megjelenik két karéj vajas kenyérral, az egyiket a Fiúnak adja. Esznek.

Rea:
Mit szoktál csinálni esténként?

Fiú:
Mindenfélét. Leginkább elmegyek a körhintához Pollákkal és Sz. Sz. Dollárral.

Rea:
Mit csináltok a körhintánál?

Fiú:
Mindenfélét. Fel lehet ülni a hintára, célba lőhetünk, meg hasonló dolgokat lehet csinálni.

A Fiú megeszi a kenyerét, Rea kedvetlenül rágcsálja a magáét. Odanyújtja a Fiúnak.

Rea:
Nem bírom megenni. Kéred?
Fiú:
Add ide!

A Fiú megeszi Rea kenyerét is.

Rea:
Szeretném, ha egyszer elvezetnél engem is a hintához.
Fiú:
Mikor?
Rea:
Valamelyik este, amikor az apám megint a városba megy.
Fiú:
Rendben van. Nem félsz már?
Rea:
Nem.
Fiú:
Akkor most elmegyek a körhintához. Lehet, hogy Sz. Sz. Dollár is ott lesz. Ha éppen nem rajzolja a képregényét.

Vásári zene hallatszik, először távolabbról, aztán egyre közelebből.

Este van, feltűnik a csillogó körhinta, embereket röpit körbe-körbe, mellette néhány mutatványos bódé és egy céllövő sátor. Afféle vidéki vidámpark ez, férfiak, nők sétálgatnak a hinta körül.

A Fiú Sz. Sz. Dollárt és Pollákot keresi, de ők nincsenek ott. A Fiú elkezdi nézni az emberek arcát, és azok szomorúságukkal, ijedtségükkel egyre inkább a kéményseprőre emlékeztetik. Végül a céllövő sátorhoz sodródik. Kér egy légpuskát és tíz golyót. Törpékre és papírvirágokra lehet célozni. A Fiút a törpék is a kéményseprőre emlékeztetik. Őket veszi célba. A törpék feje felett célgömb van, ha azt eltalálják, a törpék csattanva lezuhannak az állványról. Tíz törpe van felállítva. Fiú lelövi mind a tízet. Visszaadja a puskát és elmegy.

Fiú berohan a félig kész épületbe, beront a lakásba. Pollák a rádiót hallgatja, Sz. Sz. Dollár lámpafény mellett rajzol.

Fiú:
Mutasd a rajzokat!

Sz. Sz. Dollár:

Csak négyet csináltam.

Fiú:

Nem baj, mutasd azt a négyet!

Pollák:

No, nézd csak, milyen idegesek lettünk megint!

Sz. Sz. Dollár:

Láttátok a kéményseprőt?

Fiú:

Láttuk. Nem volt kellemes látvány. Szomorú volt és rettenetesen félt valamitől.

Sz. Sz. Dollár:

Mitől félt?

Fiú:

Nem tudom. De aztán elmentem a körhintához, néztem az embereket, és azok is féltek valamitől. Valamennyien a kéményseprőre hasonlítottak. Egyformák voltak, akár a te cowboyaid.

Sz. Sz. Dollár:

Az én cowboyaim már nem egyformák.

Fiú:

Azt akarom látni! Mutasd a rajzokat!

Sz. Sz. Dollár:

Tessék. Ez lesz az első oldalam.

Átad egy rajzot a Fiúnak. A rajz egy magányos cowboyt ábrázol, aki lehajtott fejjel töpreng, Sz. Sz. Dollár szövege szerint „nemes elszántság tükröződik az arcán”. (A képregény képeihez a szöveg átvehető a regényből, vagy megegyezés szerint újat írhatunk hozzá.) A magányos cowboy vonásaiban Sz. Sz. Dollárra emlékeztet. Gyorskezü Frednek hívják.

Fiú:

Rendes pasas. Csak egy kicsit szomorú.

Sz. Sz. Dollár:

Kell is, hogy szomorú legyen. De nem az a lényeg. Szerinted tükröződik nemes elszántság az arcán?

Fiú:

Igen. Határozottan.

Sz. Sz. Dollár:

Szerintem is. Pollák azt mondja, hogy nemigen látszik rajta a nemes elszántság.

Pollák:

Nem azt mondtam. Én csak azt mondtam, hogy jobban látszana a nemes elszántság, ha felemelné a fejét.

Fiú:

Szerintem nincs itt semmi baj. Mit fog csinálni ez a pasas?

Sz. Sz. Dollár:

Bemegy a városba. Rock Citybe.

Fiú:

És aztán?

Sz. Sz. Dollár átad még három rajzot a Fiúnak. A rajzok kocsmajeleneteket ábrázolnak. Gyorskezü Fredet nyilvánvaló gonosz szándékkal hamiskártyások és egyéb gyanús alakok veszik körül, akik feltűnően hasonlítanak a korábban a műhelyben látott emberekre.

Pollák:

Valahogy ismerősek nekem ezek a pofák.

Fiú:

Nekem is.

Sz. Sz. Dollár:

Különböznek egymástól.

Fiú:

Igen. A rajzokon különböznek egymástól. És mit fognak csinálni?

Sz. Sz. Dollár:

Előbb kártyáznak. De mivel csálnak, Fred rájuk borítja az asztalt, és akkor megjelenik Fojtogató Bill, akit Fred összever. Aztán még két pasast összever. Később le akarják lőni hátulról, de Mary figyelmezteti, és megmenti az életét.

Fiú:

Fred és Mary szerelmesek lesznek egymásba.

Sz. Sz. Dollár:

Igen, a végén. De már kezdettől fogva rokonszenveznek egymással.

Pollák:

Kicsit sok a szöveg ezeken a rajzokon. Alig látszik valami a sok szövegtől.

Sz. Sz. Dollár:

Az elején sok szöveg kell. Később majd kevesebb lesz.

Fiú:

Én azt hiszem, ez jó regény lesz. A pasások nem hasonlítanak egymásra.

Sz. Sz. Dollár büszkén meglengeti a rajzokat és felgasztja őket a falra.

Sz. Sz. Dollár:

Ez a lényeg. Érzitek a nagy dohány szagát?

A Fiú rosszkedvű lesz, otthagyja a másik kettőt, eloldalog a szobájába.

A Fiú a műhelyben befejezi a munkáját, menni készül, amikor odalép hozzá Sabol.

Sabol:

Ne vesd le a munkaruhádat. Mozijegyet kell vened.

Fiú:

Már megint?

Sabol megvizsgálja a Fiú munkaruháját, aztán gépolajat hoz egy edényben, és beolajozza a kabátujjakat. Odajön Pintér is, ő meg a Fiú két vállát olajozza meg. A Fiú szerencsétlenül áll, Pollák a távolból vigyorog.

Sabol:

Ha így megjelenysz a pénztár előtt, mindenki el fog kotródni mellőled. Soron kívül fogsz jegyet kapni.

Pintér:

Az olajos munkaruhának előnyei is vannak. Jegyezd meg magadnak.

Sz. Sz. Dollár a hajón napozik. A Fiú a vízben úszik, közben még mosakszik is. Rea odaúszik mellé.

Rea:

Ma egész délután rosszkedvű vagy.

Fiú:

Hagyjál békén!

Rea:

Miért vagy rosszkedvű?

Fiú:

Mozijegyet vettem ma.

Rea:

Hát aztán. Mi abban a rossz?

Fiú:

Menj a fenébe!

Rea:

Nem akarom, hogy rosszkedvű legyél. Mi bajod van a mozijegyekkel?

Fiú:

Arról van szó, hogy annak a barom műhelyfőnöknek vettem a mozijegyet. Ő meg ilyenkor mindig fülig beolajoz, hogy az emberek a pénztárnál elkotródjanak mellőlem, és hogy soron kívül kapjak jegyet.

Rea:

Nagyon rossz érzés lehet, amikor az emberek elkotródnak mellőled.

Fiú:
Rohadt érzés.

Rea:
Legközelebb mondd meg annak a baromnak, hogy nem veszel mozijegyet.

Fiú:
Kirúg a műhelyből. És akkor mehetek a francba. De ha egyszer nagyon feldühít, otthagynom, és tényleg elmegyek a francba.

Rea:
Hová mennél akkor?

Fiú:
Nem tudom. Elmennék bárhová. Nekem teljesen mindegy.

Rea:
Elvinnél engem is magaddal?

Fiú:
Hová?

Rea:
Akárhová. Nekem is teljesen mindegy. Mennék veled, akárhová vezetnél.

A Fiú jobb kedvre derül, nevetve víz alá nyomja Rea fejét, amikor ismét felbukkan, jókedvűen ígéri neki:

Fiú:
Egész biztosan magammal vinnélek.

Rea:
Elmehetnénk a tengerre is.

Fiú:
Nekem mindegy. Felőlem mehetnénk a tengerre is. Aztán a hegyekbe. Aztán ide vissza, a folyóra.

Rea:
Vihetnénk magunkkal egy kis kölyökkutyát.

Fiú:
Kölyökkutyát?

Rea:
Mindig szerettem volna egy kis barna szőrű, görbe lábú kölyökkutyát. Nem volna semmi baj vele, hidd el. És én nagyon örülnék, ha magunkkal vinnénk. De csak ha te is akarod.

Fiú:
Nem bánom. Egy barna szőrű kölyökkutyát magunkkal vihetnénk.

A parton megjelenik a kéményseprő. Sz. Sz. Dollár lekiabál a hajóról.

Sz. Sz. Dollár:
Itt jön a kéményseprőtök. Indulnunk kell.

Rea és a Fiú felkapaszkodik a hajóra, valamennyien a kéményseprőt nézik.

Rea:
Napról napra komorabb lesz.

Sz. Sz. Dollár:
Hogy mosakszik a pasas?

Fiú:
Nem tudom. Nem tudom, hogyan mosakszanak a kéményseprők. Mostanában azonban egyre több kéményseprőt láttam. Az utcán, a műhelyben, a körhintánál.

Sz. Sz. Dollár:
Elmehténk a körhintához. Lelövöldözöm a törpéket.

Fiú:
Én meg felülök a hintára. Szeretnék elszédülni egy kicsit.

Rea:
Holnap ismét elmegy az apám. Akkor engem is elvihetnél a körhintához.

Fiú.
Rendben van. Holnap találkozunk.

A Fiú felül a körhintára. *Sz. Sz. Dollár* int neki.

Sz. Sz. Dollár:
Megyek a törpékhez.

Fiú:
Szegény törpék. Ők is a kéményseprőre hasonlítanak.

A körhinta forogni kezd. *Sz. Sz. Dollár* a céllövő sátorhoz megy, lelövöldözi a törpéket. Aztán visszamegy a körhintához és odakiált a Fiúnak.

Sz. Sz. Dollár:
Tényleg hasonlítanak a kéményseprőre!

Leül a hinta közelében. Figyeli és rajzolja az arcokat.

A Fiú és Pollák leszállnak az autóbusról, bemennek a műhelybe, Sabol várja őket.

Sabol:
Ma korábban érkeztetek. A többiek még nincsenek itt.

Pollák:
A Fiú rosszul aludt az éjjel, és engem is korán felébresztett.

Sabol:
Már megint ideges.

Pollák:
Igen.

Sabol:

Majd kicsit jobban meghajtjuk napközben. Attól megnyugszik.

Pollák:

Biztosan.

Sabol a Fiúhoz fordul.

Sabol:

Kezdetnek szaladj el újságért! Később majd hozol reggelit is.

Sabol kotorászni kezd a zsebeiben, szedegeti össze az aprópénzt. Nincs elég aprópénze, előveszi a pénztárcáját, abban csupa nagy címletű papírpénzek vannak. A Fiú utálkozva forgatja a fejét. Pollák rászól.

Pollák:

Ne tekergesd a nyakad! Ugorj azért az újságért!

Sabol:

Kérd meg az újságárust, hogy adjon egy mai újságot. Holnap majd elviszed a pénzt. És igyekezz, mert ma is sok munkánk lesz.

A Fiú szándékosan lassan megy, elballag az újságáros kioszkjához. Sokáig nézegeti az újságokat, aztán odaszól az öregembernek.

Fiú:

Kérek egy képregényt.

Az újságáros ad neki egy képregényt, a Fiú kifizeti.

Újságáros:

Mai újság?

Fiú:

Nem kell.

Újságáros:

Hogyhogy?

Fiú:

Nem tudja véletlenül, hogy hol szerezhetnék egy kis kölyökkutyát?

Újságáros:

Kölyökkutyát?

Fiú:

Igen. Egy görbe lábú, kis kölyökkutyát. Lehetőleg barna szőrűt.

Újságáros:

A szomszédomnak farkaskutyája van.

Fiú:

Az nem jó. Az ilyen nagy dögök megharapják az embert.

Újságárus:
Okvetlenül görbe lábú és barna szőrű kell, hogy legyen?
Fiú:
Igen. Az lenne a legjobb.
Újságárus:
Azt hiszem, valahol a város szélén kell megnézned. Ott még elég sokan tartanak kutyát.

A Fiú városszéli villák, földszintes házak között járkal, benéz az udvarokba, kutyát keres. Némelyik kapura zománcozott tábla van kiszégezve „Harapós a kutya” felirattal. Egyik-másik udvarból nagy termetű véredek rohannak a kapuhoz, dühösen megugatják a Fiút. Kiskutyát sehol sem talál.

A Fiú bemegy a lakásba, Sz. Sz. Dollár a padlón ül, rajzol.

Fiú:
Szervusz. Mi van Freddel? Verekszik már?
Sz. Sz. Dollár:
Persze, hogy verekszik.
Fiú:
Mutasd.
Sz. Sz. Dollár:
Azt, ahol verekszik?
Fiú:
Igen.

Sz. Sz. Dollár elővesz néhány képet, ahol Fred a nagydarab hajóslegényre emlékeztető Fojtogató Billt veri, aki fájdalmas AAAU! hangokat hallat.

Sz. Sz. Dollár:
Itt éppen Fojtogató Billt intézi el.
Fiú:
Nagyszerűen verekszik ez a Gyorskezű Fred. Most nagyon jó rajzokat csináltál.
Sz. Sz. Dollár:
Akarod látni a „Véres kéz” bandájának vezérkarát?
Fiú:
Mutasd.

Sz. Sz. Dollár megmutatja a rajzot. Négy ember van rajta, a műhelybeli szerelőkre hasonlítanak.

Sz. Sz. Dollár:
Készülnek megölni Fredet.
Fiú:
Micsoda sötét alakok! Remélem Fred kinyírja őket.

Sz. Sz. Dollár:

Természetesen. Előbb kettőt közülük lelő az utcán.

Mutatja a képet, ahol ketten Fred golyóitól találva
ÁÁÁÁ! kiáltással eldőlnék.

Fiú:

Hol a másik kettő?

Sz. Sz. Dollár:

Isznak a söntés mellett és azt hiszik, hogy Frednek már vége. Aztán Fred megjelenik az ajtóban, és ők elsápadnak. Aztán megpróbálják hátulról lelőni, de Mary felsikolt, Fred pedig villámgyorsan megfordul és kinyírja a gazembereket.

Fiú:

Mutasd.

Sz. Sz. Dollár:

Az még nem kész. Majd estére lerajzolom.

Fiú:

Én majd kiragasztom az egészet a falra. Alaposan meg akarom nézni mindegyiket, mielőtt eladnánk őket. De most már menjünk fürödni.

A két fiú a folyó partján megy, a hajóról munkások
hordják le talicskákkal a homokot.

Sz. Sz. Dollár:

Ezek még dolgoznak? Hány óra lehet?

Fiú:

Dél körül járhat.

Sz. Sz. Dollár megáll, felnéz a napra, aztán a Fiúra néz.

Sz. Sz. Dollár:

Hogy kerülsz te haza ilyen korán?

Fiú:

Felmondtam.

Sz. Sz. Dollár:

Ne hülyéskedj!

Fiú:

Nem hülyéskedek. Ma reggel otthagytam azt a rohadt műhelyt.

Sz. Sz. Dollár:

Megőrültél?!

Fiú:

Ne ordíts! Inkább azt mondd meg, hogy hol szerezhetnék egy kölyökkutyát?

Sz. Sz. Dollár:

Micsodát?

Fiú:
Egy görbe lábú kölyökkutyát.
Sz. Sz. Dollár:
Hülyéskedsz, igaz?
Fiú:
Othagytam a műhelyt, ha mondom. Mit csodálkozol?
Láttad, milyen pocsek alakok vannak ott.
Sz. Sz. Dollár:
És most mit akarsz csinálni?
Fiú:
Elmegyek valahová. Lehet, hogy a tengerre.
Sz. Sz. Dollár:
A tengerre? Mit akarsz a tengeren?
Fiú:
Semmit. Majd onnan is továbbmegyek. Aztán visszajövök, és megnézem az újabb rajzaidat. De csak akkor, ha a pofák nem fognak hasonlítani egymásra.

Sz. Sz. Dollár dühösen legyint, és gyanakodva méregeti a Fiút.

Sz. Sz. Dollár:
És minek ahhoz neked egy kölyökkutya?
Fiú:
Reának kell.
Sz. Sz. Dollár:
Hogyan?
Fiú:
Reának kell a kölyökkutya. Magával akarja hozni a tengerre.

Sz. Sz. Dollár megáll, megragadja a Fiú ingét.

Sz. Sz. Dollár:
Együtt akartok...?
Fiú:
Igen.
Sz. Sz. Dollár:
Egy tizenhárom éves lánnyal? Ugye ez nem igaz?

A Fiú elindul a hajó felé.

Fiú:
Gyere. Majd mindjárt meglátod, hogy igaz-e. Különbösen lesz még Rea húszéves is egyszer.

Felmennek a hajóra, Rea csodálkozva nézi őket, aztán a homokot talicskázó munkásokat.

Rea:
Hány óra van? Nem szoktatok ilyen korán jönni.

Rea már fürdőruhában van, a két fiú is levetkőzik.
A Fiú is a munkásokra néz, túl közel vannak, hallhatják
minden szavukat.

Fiú:

Menjünk a vízbe!

Vízbe ugranak, Fiú Rea mellé úszik.

Rea:

Mi van?

Fiú:

Otthagytam a műhelyt.

Rea tátott szájjal néz a Fiúra, nem tudja, higgyen-e neki,
aztán Sz. Sz. Dollárhoz fordul.

Rea:

Ez igaz?

Fiú:

Igaz. Ma faképnél hagytam az egész bandát.

Rea elneveti magát.

Rea:

Tényleg igaz?

Fiú:

Tényleg.

Rea nevetve a Fiú nyakába ugrik, mindketten lemerül-
nek a víz alá, összeölelkezve bukkannak fel.

Rea:

Mikor indulunk a tengerre?

Fiú:

Amikor akarod.

Rea:

Egészen biztos, hogy magaddal viszel engem is?

Fiú:

Magammal viszlek, mondtam már.

Rea:

Legjobb lenne hétfőn éjjel elindulni. Kedden korán reg-
gel indul a hajó, mindenki el lesz foglalva, nem veszik
észre mindjárt, hogy eltűntem.

Sz. Sz. Dollár kettejük közé úszik. Reára néz.

Sz. Sz. Dollár:

Fogjátok már be a szátokat! Az apád agyonvág mind-
kettőtöket. Rendőrséggel fog kerestetni.

Rea:

Nem fognak megtalálni bennünket.

Fiú:

Hétfőn éjjel indulunk. Aztán sokáig fogunk menni.
De azért időnként visszajövünk megnézni a rajzaidat.
Csak a kéményseprőket fogjuk messziről elkerülni.

Sz. Sz. Dollár a hajóhoz úszik, ott megfordul, elneveti magát.

Sz. Sz. Dollár:

Nem vagytok normálisak. De ha mégis megcsináljátok azt a hülyeséget, nektek adom a száz dolláromat.

Sz. Sz. Dollár felmászik a hajóra, lefekszik napozni. Rea a Fiúhoz fordul.

Rea:

Milyen száz dollárról beszél?

Fiú:

Száz szerelmes dollárról. Egy vénlánytól kapta, akinek egyszer házasságot ígért. Minden este azokat a dollárokat nézegeti.

Rea:

És most nekünk adja?

Fiú:

Hallottad.

Rea:

Rendes fiú. Még ha hazudott is annak a vénlányoknak.

Fiú:

Elég rendes fiú.

Rea:

Tehát hétfőn éjjel.

Fiú:

Hétfőn éjjel.

Rea:

De azért holnap még elmegyünk a hintához.

Fiú:

Persze, hogy elmegyünk.

A Fiú és Rea lassan úsznak egymás mellett, a munkások abbahagyják a munkát, mennek hazafelé. Kisvártatva megjelenik Pollák, felsiet a hajóra, megáll a napozó Sz. Sz. Dollár mellett. Nagyon dühös.

Pollák:

Hol van az a taknyos?

Sz. Sz. Dollár:

Tisztálkodik.

Pollák a hajó szélére siet, kiabálni kezd a Fiúra.

Pollák:

Idefigyelj, te taknyos!

Fiú:

Beszélj velem tisztességesen!

Pollák:

Még hogy én...

Fiú:
Te! Persze, hogy te!

Pollák Sz. Sz. Dollárhoz fordul.

Pollák:
Én megölöm ezt a kölyköt. Képzeld, elszökött a műhelyből.

Sz. Sz. Dollár:
Tudom. De azért ne öld meg.

Pollák ismét a Fiúhoz beszél.

Pollák:
Ide figyelj! Jól tudod, hogy én vittelek be a műhelybe. Képzelheted, hogy miket hallgattam ma miattad.

Fiú:
Miért? Nem volt kit beolajozni és elküldeni mozijegyért?

Pollák:
Ne szemtelenkedj! Éppen eleget nyeltem ma miattad. És mit mondok majd az apádnak, ha kirúgnak a műhelyből? Tudod jól, hogy az apád rám bízott.

Pollák folytatná még a mondókáját, de a Fiú a víz alá bukik, csak a kezét nyújtja ki és integet Polláknak. Mikor felbukkan, Pollák újból beszélni kezdene, de a Fiú ismét lemerül. Ez többször megismétlődik. Pollák tanácstalanul álldogál, végül a Fiú a vízen marad.

Fiú:
Szeretnék tőled kérdezni valamit.

Pollák:
Miért szöktél el?

Fiú:
Nem szeretem a kéményseprőket. De inkább azt mondd meg, hogy honnan szerezhetnék egy kölyökkutyát?

Pollák:
Kölyökkutyát?

Rea:
Igen, egy görbe lábú, barna szőrű kis kölyökkutyát.

Pollák kétségbeesetten Sz. Sz. Dollárhoz fordul.

Pollák:
Ezek teljesen meghülyültek. Látod te, hogy ezek teljesen meghülyültek?

Sz. Sz. Dollár:
Én is mondtam már. De nem érdemes nekik beszélni.

Pollák:
Most mit csináljak?

Sz. Sz. Dollár:
Ugorj bele a vízbe! Terád is rád fér egy kis tisztálkodás.

Pollák dühösen nézelődik maga körül, aztán levetkőzik, és beleugrik a vízbe. Elúszik messze mindenkitől, Rea és a Fiú mosolyogva néz utána.

A fiúk lakása. A falakon sorra kiragasztva a képregény rajzai. Pollák a rajzokat nézi, és tüntetőleg nem vesz tudomást a Fiúról. Sz. Sz. Dollár az utolsó rajzot fejezi be. Fred és Mary a rajzon összebújva szerelmet vall egymásnak. Megmutatja a rajzot a Fiúnak.

Sz. Sz. Dollár:

Így végződik. Fred és Mary áll a karámnál, szeretik egymást és boldogok.

Fiú:

Kicsit mintha szomorúak lennének.

Sz. Sz. Dollár:

Nem szomorúak, hanem komolyak és átszellemültek.

Fiú:

Én ha boldog vagyok, akkor nevetek.

Sz. Sz. Dollár:

Te még taknyos kölyök vagy. Egy felnőtt ember nem röhög folyton, hogy az egész világ őt bámulja.

Pollák azokat a rajzokat nézi, ahol Fred Fojtogató Billt veri, Sz. Sz. Dollárhoz fordul.

Pollák:

Biztos vagy te abban, hogyha valakit állon vágnak, akkor azt mondja, hogy AAAAÚ!?

Sz. Sz. Dollár:

Biztos vagyok benne.

Pollák:

És abban is biztos vagy, hogy ha valakit hasba lőnek, akkor az azt mondja, hogy ÁÁÁÁ!?

Sz. Sz. Dollár:

Abban is biztos vagyok. Mi mást mondhatna, ha távozik belőle az élet?

Pollák:

Szerintem lehetne fordítva is.

Sz. Sz. Dollár a Fiúhoz fordul.

Sz. Sz. Dollár:

Te mit gondolsz?

Fiú:

Nem láttam még hasba lőtt embert, de szerintem is, ha valakit meglőnek, az főleg azt mondja, hogy ÁÁÁÁ!

Sz. Sz. Dollár:

Természetesen. Csakis így lehet.

Fiú:

Te Dolcsi! Miért nem rajzold le, hogy Fred és Mary elmennek valahová?

Sz. Sz. Dollár:

Miért mennének el? Jól megvannak ott, ahol vannak. Fred kapott a várostól egy szép farmot, amiért kinyírta a „Véres kéz” bandáját.

Fiú:

Attól még elmehetnének...

Sz. Sz. Dollár:

Nem mennek sehova.

Fiú:

Rajzold le nekem. Megtartanám emlékébe.

Pollák:

Valahogy ezek a pófák is ismerősek nekem.

Sz. Sz. Dollár:

Az életből merítettem őket.

Fiú:

Lerajzold nekem, hogy Fred és Mary elmennek valahová?

Sz. Sz. Dollár dühösen horkant, azután megadóan legyint.

Sz. Sz. Dollár:

Jó, lerajzolom. Legyél vele boldog.

Fiú:

Máskülönben nagyon jó ez a képregény. Biztosan megveszik tőled.

Este van. A Fiú és Rea a körhinta felé megy, egyre hangosabban hallatszik a zene.

Fiú:

Az apád meddig marad a városban?

Rea:

Tizenegy előtt nem hiszem, hogy visszajön. Csak az a nagydarab barom maradt a hajón.

Fiú:

Nem sejtik, hogy mire készülünk hétfőn éjjel?

Rea:

Nem. Jó volna addig szerezni egy kölyökkutyát.

Fiú:

Megpróbálok.

Odaérnek a körhintához, elvegyülnek a tömegben. Rea kíváncsian bámészkodik.

Rea:

Rengeteg ember van itt. De azért örülök, hogy eljöttünk.

Fiú:

Később majd nem lesznek ilyen sokan. Akkor felülhetsz te is a hintára.

Rea:

Nem akarok felülni. Itt akarok sétálni veled.

A Fiú a céllövő sátor felé mutat.

Fiú:

Ott törpékre lehet lövöldözni.

Rea:

Milyen törpékre?

Fiú:

Kicsit a kéményseprőre hasonlítanak.

Rea:

Érdekes lehet.

Fiú:

Gyere, megmutatom őket.

Rea:

Nem szeretnék törpe kéményseprőkre lövöldözni.

Fiú:

Nem is kell. Majd én lelövöm őket.

A céllövő sátorhoz mennek, a Fiú kér tíz golyót a légpuskába, gondosan céloz, lelövi mind a tíz törpét. Akkor kézen fogja Reát és elvezeti a sátortól.

Rea:

Nagyszerű volt. Lelőtted valamennyit.

Fiú:

Elég sokat gyakoroltam.

Sétálnak, figyelik az embereket.

Rea:

Ez az egész olyan vidám helynek látszik. Az emberek mégis, mintha szomorúak lennének és félnének.

A Fiú távolabbra vezeti Reát a tömegtől.

Fiú:

Gyere, mutatok neked valamit.

Rea:

Micsodát?

Leülnek a földre, a Fiú előveszi ingéből a rajzot, amelynél Fred és Mary kézen fogva éppen útnak indulnak.

Fiú:

Sz. Sz. Dollár rajzolta.

Rea:

Kik ezek?

Fiú:

A pasast Frednek hívják, a lányt meg Marynak. Fred kinyírt egy csomó gazembert, Mary pedig táncosnő volt, de azért nagyon rendes lány maradt, és beleszeretett Fredbe. Ez egy képregény. És ezzel a képpel végződik.

Rea:

És most mit csinálnak?

Fiú:

Elindulnak valahová.

Rea:

Csak úgy elindulnak valahová?

Fiú:

Igen.

Rea:

Hát ez nagyszerű!

Fiú:

Neked adom, ha akarod.

Rea:

Persze, hogy akarom. Nagyon tetszik nekem ez a kép. Marynak szép haja van. Kár, hogy Sz. Sz. Dollár nem rajzolt a hajába virágot is.

Fiú:

Szereted a virágot?

Rea:

Szeretem.

A Fiú ismét kézen fogja Reát, vezeti vissza a céllövő sátor felé.

Fiú:

Szerzek neked mindjárt virágot.

Rea:

Milyen virágot?

Fiú:

Most sajnos csak papírvirágot tudok szerezni, de te képzeld azt, hogy igazi virágok.

Rea:

Szeretem a papírvirágot is.

A Fiú a sátonál most a cérnaszálon lógó papírvirágot veszi célba. A cérnaszálat kell eltalálnia, hogy a papírvirág leessen. Céloz, lő, elhibázza. Másodszor is elhibázza.

Rea idegesen rágyja a szája szélét, a Fiú a nadrágjába törli a kezét. Harmadszori lövésre leesik az első papírvirág. Aztán lelövöldözi a többi is, és egyenként

Reának adja a virágokat. Rea boldogan tartja a kezében a virágokat és a rajzot.

Fiú:

Ilyenkor este a papírvirágok is olyan szépek, mint az igaziak.

Kézen fogva, mosolyogva sétálgatnak, hallgatják a zenét. A tömeg lassan ritkulni kezd. Egyszer csak előtük áll a nagydarab hajóslegény. Mogorván néz Reára. A gyerekek rámosolyognak.

Hajóslegény:

Keres az apád.

Rea:

Megyek mindjárt. Nagyon jól érzem itt magam.

Hajóslegény:

Az apád azt mondta, hogy azonnal vigyelek haza.

Rea:

Menjen a fenébe! Honnan tudod, hogy itt vagyok?

Hajóslegény:

Láttam, amikor eljöttél a hajóról.

Rea megszorítja a Fiú kezét, és megpróbálja megkerülni a hajóslegényt. Az elkapja Rea karját és húzni kezdi a lányt maga után.

Rea:

Engedj el, te barom!

A Fiú utánuk szalad elkapja Rea másik karját, húzza visszafelé.

Fiú:

Engedd el a kislányt, te barom!

A hajóslegény hanyagul szájon vágja a Fiút, aki elterül a földön. A Fiú felül, arcából az ingére csöpög a vér, szája is felrepedt, hiába néz a hajóslegény után, aki vonszolja Reát, a lány elszórja a papírvirágokat, elejti a rajzot.

Sz. Sz. Dollár és Pollák égetik a lakásban a két petróleumlámpát és rádiót hallgatnak, amikor véresen megérkezik a Fiú. Pollák ügyet sem vet rá, Sz. Sz. Dollár azonban felugrik, felkapja az egyik lámpát, a Fiúra világít.

Sz. Sz. Dollár:

Mi történt veled? Megvert valaki?

Fiú:

Csak az orrom tört be.

Sz. Sz. Dollár közelebb emeli a lámpát a Fiú arcához.

Sz. Sz. Dollár:

Fenét az orrod! A szád is felrepedt.

Fiú:

Szájon vágott az a barom hajóslegény. Istentelenül szájon vágott, azt hittem, hogy szétesik a fejem.

Pollák a háttérből gúnyosan megszólal.

Pollák:

Mit mondtál, amikor szájon vágott? Azt, hogy AAAU, vagy azt, hogy ÁÁÁÁ?

Sz. Sz. Dollár:

Hagyd békében! Nem látod, hogy csupa vér?

Sz. Sz. Dollár betaszigálja a Fiút az egyik fürdőszobába. A Fiú megmossa az arcát, leveti a véres inget. Tapogatja az arcát.

Fiú:

Rondán nézhetek ki.

Sz. Sz. Dollár:

Elég rondán. Mi történt tulajdonképpen?

Fiú:

A hintánál voltunk Reával. Aztán megtalált bennünket a hajóslegény.

Sz. Sz. Dollár:

Nem értem. Tudtommal hétfőn éjjel akartok elszökni.

Fiú:

Persze. Most csak sétáltunk. Hétfőn azért elmegyünk. Még betört orral is.

Sz. Sz. Dollár:

Most már nehezebben fog menni.

Fiú:

De azért menni fog.

Sz. Sz. Dollár int a Fiúnak, és elindul az egyik szoba felé. A Fiú követi.

Sz. Sz. Dollár:

Szereztem nektek útravalót.

A szoba egyik sarkában kis, barna szőrű kölyökkutya alszik. Fiú ámulva nézi, aztán fájdalmasan elmosolyodik, a kutyához megy, gyöngéden felemeli a padlóról. Nappal van. A Fiú feldagadt arccal egyedül tartózkodik a lakásban. A kiskutyával játszik, simogatja az állatot, időnként kezébe veszi, sétál vele az üres lakásban.

Sz. Sz. Dollár és Pollák érkezik meg. A Fiú ügyet sem vet rájuk, tovább játszik a kutyával.

Sz. Sz. Dollár:

A hajód indulni készül.

Fiú:
Tudom. Kedden reggel elmegy.
Sz. Sz. Dollár:
Most megy el.

A Fiú végre elfordul a kutyától, feláll.

Fiú:
Hogyhogy most?
Sz. Sz. Dollár:
A hajósok nagyon készülődnek. Lehet, hogy már el is indultak.

Fiú:
A hajó nem mehet el keddig.
Sz. Sz. Dollár:
Elmegy.

A Fiú egy ideig hitetlenkedve bámul maga elé, aztán felkapja a kutyát és kirohan a lakásból.

A Fiú fut végig az utcákon, kiér a folyópartra. Sz. Sz. Dollár és Pollák fut utána.

A hajón Rea áll, mellette kétoldalt az apja és a nagydarab hajóslegény.

A Fiú leteszi a kutyát, szalad a hajó után, a kutya szalad utána.

A hajó egyre távolodik.

A Fiú felveszi és a melléhez szorítja a kiskutyát.

Sz. Sz. Dollár és Pollák utoléri a fiút. Hármásban bámulnak a hajó után.

Sz. Sz. Dollár:
Tedd már le azt a szegény kutyát! Kiszorítod belőle a lelket.